

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Jamie McGuire
Walking Disaster

Copyright © 2013 by Jamie McGuire
Copyright © za srpsko izdanje Čarobna knjiga 2013

ISBN 978-86-7702-323-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2013.

Džejni Makgvajer

PRAVA
PROPAST

Prevela
Sanja Bošnjak

Čarobna
knjiga

Džefu,
mojoj ličnoj
DIVNOJ propasti

PROLOG

ČAK NI SA OZNOJENIM ČELOM I ISPREKIDANIM disanjem nije delovala bolesno. Koža joj nije imala boju breskve kako sam navikao i oči joj nisu onako sjajile, ali i dalje je bila lepa. Najlepša žena koju sam ikada video.

Ruka joj je skliznula s kreveta i savila je prst. Pogled mi je preleteo od njenih lomljivih, požutelih noktiju, preko mršave ruke, do koščatog ramena, da bih ga konačno zaustavio na njenim očima. Gledala me je, kapaka skupljenih u dva proreza, tek toliko da mi stavi do znanja kako zna da sam tu. To sam i voleo kod nje. Kad me je gledala, zaista me je videla. Nije gledala pored mene u desetine drugih stvari koje je trebalo da obavi u toku dana, niti bi joj misli odlutale kad bih pričao gluposti. Slušala je i to ju je činilo veoma srećnom. Svi ostali su samo klimali glavama, iako nisu slušali, ali ne i ona. Ona nikada.

„Treviso“, prozborila je promuklim glasom. Pročistila je grlo i izvila uglove usana. „Dođi ovamo, dušo. U redu je. Dođi.“

Tata mi je spustio prste na vrat i pogurao me napred, slušajući medicinsku sestru. Zvao ju je Beki. Prvi put je došla u kuću nekoliko godina ranije. Govorila je tiho i oči su joj bile nekako mile, ali nije mi se sviđala. Nisam umeo da objasnim zašto, ali samo njeno prisustvo bilo mi je strašno. Znao sam da je došla da pomogne, ali nešto mi se tu nije sviđalo, uprkos tome što tata nije smetala.

Tata me je pogurao nekoliko koraka napred, dovoljno blizu da me mama dodirne. Ispružila je duge elegantne prste i očešala mi ruku. „U redu je, Treviso“, prošaputala je. „Mama hoće nešto da ti kaže.“

Stavio sam prst u usta i počeo da ga sisam, vrpoljeći se. Kad bih klimnuo glavom, osmeh joj se širio, pa sam se postarao da što upadljivije klimam dok sam se primicao njenom licu.

Poslednjim delićima snage, nagnula se k meni i udahnula. „Ovo što ću te pitati biće veoma teško, sine. Znam da ti to možeš, jer sad si već veliki dečko.“

Ponovo sam klimnuo glavom, oponašajući njen osmeh, iako mi nije bilo do toga. Smeškanje mi nekako nije bilo prikladno kad je izgledala tako umorno i uznemireno, ali, kad sam bio hrabar, ona je bila srećna. I zato sam bio hrabar.

„Treviso, želim da čuješ ovo što imam da ti kažem i, što je još važnije, želim da to zapamtiš. Ovo će biti veoma teško. Pokušavam da se setim stvari od svoje treće godine i ja...“ Utihnula je, jer je bol na tren postao previše jak.

„Bol postaje nesnosan, Dajana?“, upita Beki i gurnu iglu u maminu infuziju.

Koji trenutak kasnije, i mama se opustila. Iznova je udahnula i pokušala ponovo.

„Možeš li to da učiniš za mamu? Možeš li da zapamtiš ovo što ću ti reći?“ Opet klimnuh glavom, a ona mi podiže ruku do obraza. Koža joj nije bila naročito topla, a ruku je uspela da zadrži u mestu samo načas pre nego što joj je zadrhtala i pala na krevet. „Prvo, u redu je biti tužan. U redu je osećati. Zapamti to. Drugo, budi dete dokle god možeš. Igraj se, Treviso. Budi šašav“ – oči su joj se zamaglile – „a ti i tvoja braća vodite računa jedan o drugom i o ocu. Čak i kad odrastete i odselite se, važno je doći kući. Važi?“

Klimao sam glavom, u očajničkoj želji da joj ugodim.

„Ubrzo ćeš se i zaljubiti, sine. Nemoj se zadovoljiti bilo kime. Odaberi devojkicu koju nećeš osvojiti lako; onu za koju ćeš morati da se boriš, i nikad nemoj prestati da se boriš. Nikad“ – duboko je udahnula – „nemoj prestati da se boriš za ono što želiš. I nikad“ – skupila je obrve – „nemoj zaboraviti da te mama voli. Čak i ako ne možeš da me vidiš.“ Suza joj se skotrljala niz obraz. „Uvek, *uvek* ću te voleti.“

Isprekidano je uzdahnula, a onda se zakašljala.

„Dobro“, umešala se Beki i ubacila neku smešnu spravu u uši. Drugi kraj je spustila na mamine grudi. „Vreme je za predah.“

„Nema vremena“, šapnula je mama.

Beki je pogledala u tatu. „Približavamo se, gospodine Medokse. Verovatno bi trebalo da uvedete i ostale dečake da se pozdrave.“

Tatine usne su se skupile u čvrstu liniju i odmahnuo je glavom. „Nisam spreman“, procedio je.

„Nikad nećete biti spremni na to da izgubite ženu, Džime. Ali nećete je valjda pustiti a da se dečaci ne pozdrave.“

Tata je nakratko razmislio, obrisao nos rukavom, a zatim klimnuo glavom. Izjurio je iz sobe kao pomahnitao.

Posmatrao sam mamu; posmatrao sam kako se bori za dah i posmatrao Beki kako proverava brojeve na obližnjoj kutiji. Dodirnuo sam mamin zglavak. Bekine oči su odavale da znaju nešto što ja ne znam i od toga mi se stomak okretao.

„Znaš, Treviše“, obratila mi se Beki, naginjući se tako da mi se zagleda u oči, „od leka koji joj dajem, mami će se prispavati, ali, čak i ako bude spavala, čuće te. Možeš reći mami da je voliš i da će ti nedostajati, a ona će čuti sve što budeš rekao.“

Pogledao sam u mamu, ali sam žustro odmahnuo glavom. „Ne želim da mi nedostaje.“

Beki mi je spustila toplu, meku ruku na rame, baš kao što je mama činila kad sam bio uznemiren. „Mama želi da bude ovde s tobom. Veoma to želi. Ali Bog je sad želi kraj sebe.“

Namrštio sam se. „Meni je potrebija nego Bogu.“

Beki se nasmešila i poljubila me u teme.

Tata je pokucao i vrata su se otvorila. Braća su se okupila oko njega u hodniku, a Beki me je uhvatila za ruku i povelala me da im se pridružim.

Trenton nije odvajao pogled od maminog kreveta, a Tejlor i Tajler su gledali u sve osim u krevet. Nekako mi je bilo lakše zbog toga što svi izgledaju uplašeno koliko i ja.

Tomas je stao pored mene, malo napred, kao kad me je štitio dok smo se igrali u prednjem dvorištu, a dečaci iz komšiluka pokušavali da zapodenu tuču s Tajlerom. „Ne izgleda dobro“, izjavio je Tomas.

Tata je pročitao grlo. „Mama je već dugo ozbiljno bolesna, momci, i vreme je da... vreme je da ona...“ Začutao je.

Beki se blede, saosećajno osmehnula. „Vaša mama ne jede i ne pije. Telo joj otkazuje. Ovo će biti veoma teško, ali došao je trenutak da mami kažete da je volite i da će vam nedostajati, ali da može da ode. Mora da zna da se s tim slažete.“

Braća su istovremeno klimnula glavama. Svi osim mene. Nisam se slagao. Nisam želeo da ode. Baš me briga što je Bog traži. Ona je moja mama. Neka uzme neku staru mamu. Neku koja nema male dečake da o njima brine. Trudio sam se da zapamtim sve što mi je rekla. Pokušavao sam da sve to zalepim negde u glavi: igram se. Posećujem tatu. Borim se za ono što volim. To poslednje me je mučilo. Voleo sam mamu, ali nisam znao kako da se izborim za nju.

Beki se nagnula ka tatinom uhu. Odmahnuo je glavom, a zatim je dao znak braći. „U redu, momci. Pozdravite se, a onda moraš odvesti braću na spavanje, Tomase. Ne moraju ostati ovde do kraja.“

„Da, gospodine“, prihvatio je Tomas. Znao sam da glumi hrabrost. Oči su mu bile tužne kao moje.

Tomas joj je nešto rekao, a zatim su joj i Tejlor i Tajler nešto prošaputali u uši. Trenton je plakao i dugo ju je grlio. Svi su joj rekli kako je u redu to što nas napušta. Svi osim mene. Ovog puta, mama nam nije odgovorila.

Tomas me je povukao za ruku i izveo me iz sobe. Hodao sam unazad dok nismo izašli u hodnik. Pokušao sam da zamislim da će samo spavati, ali u glavi mi se zavrtilo. Tomas me je podigao i poneo me uza stepenice. Ubrzao je korak kad su se tatini jecaji začuli kroz zidove.

„Šta ti je rekla?“, upitao je Tomas dok je okretao slavinu nad kadom.

Nisam mu odgovorio. Čuo sam ga da pita i zapamtio sve baš kao što mi je rekla, ali nisam imao ni suza, ni glasa.

Tomas mi je skinuo zaprljanu majicu preko glave, a šorts i gaćice s Vozićem Tomasom svukao na pod. „Vreme je za kupanje, bebane.“ Podigao me je s poda i spustio me u toplu vodu, a zatim je natopio sunder i iscedio mi ga iznad glave. Nisam ni trepnuo. Nisam čak ni pokušao da obrišem vodu s lica, iako sam je mrzeo.

„Mama mi je juče rekla da povedem računa o tebi i blizancima, i o tati.“ Prekrstio je ruke na ivici kade i spustio bradu na njih, gledajući me. „Zato ću tako i da uradim, Treve, važi? Paziću te. Zato ne brini. Mama će nam obojici nedostajati, ali nemoj da se plašiš. Pobrинуću se da sve bude u redu. Obećavam.“

Poželeo sam da klimnem glavom, ili da ga zagrlim, ali nisam ništa mogao. Iako je trebalo da se borim za nju, bio sam na spratu, u kadi punoj vode, nepomičan kao kip. Već sam je izneverio. U sebi sam joj obećao da ću uraditi sve što mi je rekla čim mi telo ponovo proradi. Kad se tuga povuče, uvek ću se igrati, i uvek ću se boriti. Iz sve snage.

PRVO POGLAVLJE

Golubica

JEBENI LEŠINARI. MOGU DA ČEKAJU SATIMA. Danima. I noćima. Zure pravo kroz tebe, biraju koji će deo prvo da otkinu, koji komadi će biti najukusniji, najmekši, ili jednostavno najprikladniji.

Ali ne znaju, i ne slute, da se plen samo pretvara. S lešinarima je lako. Baš kad pomisle kako samo treba da budu strpljivi, da se zavale i sačekaju da se ugasiš, udariš ih. Tada iznosiš tajno oružje: krajnje nepoštovanje postojećeg stanja; odbijanje da popustiš pred zadatim poretkom.

Tada ih zapanjiš time koliko ti se jebe za sve.

Protivnik u *Krugu*, neka slučajna budala koja uvredama pokušava da otkrije tvoje slabosti, žena koja pokušava da te veže; središ ih svaki put.

Od ranog detinjstva sam se veoma trudio da tako živim. Ti kretani ranjenih srca koji su poklanjali dušu svakoj pohlepnoj veštici što bi im se osmehnula nisu imali pojma. Ali nekako sam ja bio taj koji je plivao uzvodno. Ja sam se izdvajao. Ako mene pitate, oni su odabrali teži put. Lakše je ostaviti osećanja pred vratima, zameniti ih otupelošću, ili gnevom, koji je mnogo lakše kontrolisati. Prepuštanje osećanjima čini te ranjivim. Kad god sam pokušao da tu

grešku objasnim braći, rođacima ili prijateljima, sumnjičavo su me gledali. Kad god bih ih video kako plaču ili ne spavaju zbog neke glupače u jebozovnim štiklama koju je ionako bolelo dupe za njih, nisam mogao da ih razumem. Žene vredne takve patnje ne bi se tako lako predale. Ne bi vam se nagingjale iznad kreveta, niti vam dozvolile da ih odvučete u spavaću sobu već prve večeri – pa ni desete.

Nisu se obazirali na moje teorije, jer se stvari nisu tako odvijale. Privlačnost, seks, zaljubljenost, ljubav, a onda slomljeno srce. To je bio logičan redosled. I uvek tim redom.

Ali ne kod mene. Jebeno. Ni. Slučajno.

Odavno sam rešio da ću se hraniti lešinarima dok ne naiđe golubica. Golubica. Duša koja nikoga ni u čemu ne sprečava; samo gleda svoja posla i živi tako da nikoga ne sputava sopstvenim potrebama i sebičnim navikama. Hrabra. Komunikativna. Inteligentna. Prelepa. Leporečiva. Stvorenje koje se sparuje za čitav život. Nedoštižna dok se ne uveri da može da ti veruje.

Dok sam stajao na vratima svog stana i otresao poslednje trunčice pepela sa cigarete, kroz glavu mi je proletela devojka u prokletom ružičastom džemperu iz *Kruga*. Bez razmišljanja, nazvao sam je Golubicom. Tog trenutka je to bio običan glupav nadimak od koga joj je bilo još neprijatnije. Rumenilom oblikovano lice, širom otvorene oči, nevina spoljašnjost, ali znao sam da je to samo odeća. Odagnao sam sećanje dok sam uprazno zurio u dnevnu sobu.

Megan je ležala lenjo ispružena na kauču i gledala televiziju. Izgledala je kao da se dosađuje i pitao sam se zašto je još tu, u mom stanu. Obično bi pokupila svoje krpe i otišla odmah pošto je kresnem.

Vrata su zaškripala kad sam ih jače otvorio. Pročistio sam grlo i podigao ranac. „Megan. Odlazim.“

Sela je, protegla se i dohvatila lanac svoje prevelike torbe. Bio sam ubeđen da nema čime da je popuni. Prebacila je srebrne karike preko ramena, a onda obula visoke potpetice i zateturala kroz vrata.

„Pošalji mi poruku ako ti bude dosadno“, dobacila mi je i ne pogledavši u mene. Natakla je prevelike naočare za sunce i sišla stepenicama, krajnje ravnodušna pred tim što sam je izbacio. Upravo zbog te neosetljivosti, Megan je bila jedna od malobrojnih koje sam često tucao. Nije kukumavčila o vezivanju, niti je dobijala napade besa. Prihvatila je naš odnos onakvim kakav je bio i živela je svoj život.

Moj *harli* je blistao na jutarnjem jesenjem suncu. Sačekao sam da Megan krene automobilom s parkinga ispred mog stana, a onda sam strčao niza stepenice, zakopčavajući jaknu. Predavanje doktora Ruzera iz humanističkih nauka počinjalo je za pola sata, ali njemu nije smetalo kad zakasnim. Ako ga time već nisam izluđivao, stvarno mi nije padalo na pamet da se ubijam da stignem na vreme.

„Čekaj!“, viknuo je glas iza mene.

Na ulaznim vratima našeg stana stajao je Šepi, bez košulje, i ljuljao se na jednoj nozi dok je na drugu pokušavao da navuče čarapu. „Još sinoć sam hteo da te pitam. Šta si rekao Mareku? Nagnuo si mu se ka uhu i nešto mu rekao. Izgledao je kao da je progutao jezik.“

„Zahvalio sam mu što je zapalio iz grada pre neki vikend, jer majka mu je bila prava divlja mačka.“

Pogledao me je u neverici. „Nisi valjda.“

„Ne. Čuo sam od Kemi da je kao maloletnik kažnjen zbog pijanstva u Okrugu Džouns.“

Odmahnuo je glavom i pokazao na kauč. „Jesi li ovog puta dozvolio Megan da prespava?“

„Ne, Šepe. Valjda me znaš.“

„Znači, samo je svratila na jutarnju ševu pre predavanja? Zanimljiv način da te rezerviš za danas.“

„Misliš da je to u pitanju?“

„Svi ostali dobijaju samo njene ostatke.“ Slegao je ramenima. „To je Megan. Ko zna. Slušaj, moram da vratim Ameriku u dom. Hoćeš li da te povezem?“

„Vidimo se kasnije“, rekao sam i nabacio naočare za sunce. „Mogu ja da je odbacim ako želiš.“

Lice mu se zgrčilo. „Uf... ne.“

Oraspoložen njegovom reakcijom, zajahao sam *harli* i upalio ga. Iako sam imao lošu naviku da zavodim drugarice njegovih devojaka, jednu crtu ne bih nikad prešao. Amerika je bila njegova, a kad on pokaže zanimanje za devojkicu, ja je ne primećujem, i ne pomišljam više na nju. On je to znao. Samo je voleo da me zajebava.

Sreo sam se sa Adamom iza zgrade bratstva *Sigma tau*. On je vodio *Krug*. Nakon početne isplate prve večeri, puštao sam ga da pokupi lov od opklada narednog dana, a zatim mu davao deo za trud. Njegovo je bilo pokriće, a moji dobici. Odnos nam je bio strogo poslovan i obojici je tako bilo jednostavnije. Dok god me je plaćao, nisam ga gnjavio, a dok god nije tražio batine, nije ni on gnjavio mene.

Prošavši kroz studentski grad, stigao sam do kantine. Tek što sam stigao do dvostrukih metalnih vrata, Leksi i Ešli se stvoriše ispred mene.

„Hej Treve“, obratila mi se Leksi, izazovno se nameštajući. Bila je savršeno preplanula, a bujne silikonske grudi virile su joj iz ružičaste majice. Ti neodoljivi skakutavi brežuljci su me i namamili da je kresnem, ali jednom je bilo dovoljno. Njen glas me je podsetio na lagano ispuštanje vazduha iz balona, a Nejtan Skvolor ju je opalio veče posle mene.

„Ćao, Leks.“

Ugasio sam cigaretu i bacio je u kantu pre nego što sam žurno prošao pored nje. Ne zato što sam bio naročito željan da navalim na prekuvano povrće, suvo meso i prezrelo voće. Bože. Od njenog glasa psi zavijaju, a deca se guraju da vide koji je to crtani lik oživeo.

Uprkos mojoj ravnodušnosti, obe devojke su pošle za mnom.

„Šepe.“ Klimnuo sam mu glavom. Sedeo je sa Amerikom i smeja se s društvom oko njih. Golubica s meča je sedela prekoputa

njega i gurkala hranu plastičnom viljuškom. Moj glas kao da je probudio njenu radoznalost. Osećao sam kako me njene krupne oči prate do kraja stola, gde sam spustio poslužavnik.

Čuo sam kako se Leksi kikoće i morao sam da obuzdam razdražljivost koja je kuvala u meni. Čim sam seo, spustila mi se na koleno.

Neki momci iz fudbalskog tima koji su sedeli za našim stolom zadivljeno su posmatrali, kao da su im te dve priglupе drolje nedostižan san.

Leksi je zavukla ruku pod sto i uhvatila me prstima za butinu, a zatim je počela da ih pomera naviše po šavu mojih farmerica. Malčice sam raširio noge, čekajući da stigne do cilja.

Trenutak pre nego što sam osetio njenu ruku na sebi, do nas je doprlo Amerikino glasno mrmljanje.

„Čini mi se da sam upravo malo povratila u usta.“

Leksi se okrenula, a čitavo telo joj se ukočilo. „Čula sam te, kučko.“

Kifla je proletela pored Leksinog lica i odskočila od poda. Šepli i ja smo razmenili poglede, a ja sam izmakao koleno.

Leksino dupe je tresnulo na popločani pod. Priznajem, malo sam se napalio kad sam čuo kako joj je guza pljesnula o keramiku.

Nije mnogo kukala pre nego što se udaljila. Činilo mi se da je Šepli zadovoljan mojim postupkom i to mi je bilo dovoljno. Nisam imao mnogo strpljenja za devojke kao što je Leksi. Imao sam jedno pravilo: poštovanje. Mene, moje porodice i mojih prijatelja. Dođavola, čak i moji prijatelji zaslužuju poštovanje. Nisam video zašto bih se duže nego što je neophodno družio s ljudima koji ne razumeju tu životnu lekciju. Možda to zvuči licemerno ženama koje mi dolaze u stan, ali, da su one držale do poštovanja, ja bih im ga pružio.

Namignuo sam Ameriki, koja je delovala zadovoljno, klimnuo sam glavom Šepliju, a zatim uzeo još jedan zalogaj nečega iz tanjira.

„Sinoć si odlično obavio posao, Besni Psu“, dobacio je Dženks, zavitlavši parče hleba preko stola.

„Zaveži, glupane“, upozorio ga je Brazil, prigušeno kao i uvek. „Adam te nikad više neće pustiti da uđeš ako čuje da pričaš.“

„O. Dobro“, slegao je ramenima.

Odneo sam poslužavnik do kante i, mršteći se, vratio se do svog mesta. „I ne zovi me tako.“

„Kako? Besni Pas?“

„Da.“

„Zašto? Mislio sam da ti je to ime za *Krug*. Nešto kao striperski nadimak.“

Prostrelio sam ga pogledom. „Što ne zavežeš i ne pružiš toj rupi na licu priliku da zaraste?“

Nikad mi se nije dopadao taj crv.

„Naravno, Treviso. Samo je trebalo da mi kažeš.“ Razdražljivo se zakikotao pre nego što je pokupio svoje otpatke i krenuo napo-
lje.

Kantina se ubrzo gotovo ispraznila. Primetio sam da su se Šepi i Amerika zadržali u razgovoru s njenom drugaricom. Imala je dugu talasastu kosu, a koža joj je još bila preplanula od letnjeg raspusta. Nije imala najveće sise koje sam video, ali oči... imale su neku čudnu sivu boju. Nekako poznatu.

Sigurno se nismo ranije sreli, ali njeno lice me je podsetilo na nešto što nisam mogao tačno da odredim.

Ustao sam i krenuo ka njoj. Imala je kosu porno-glumice i lice anđela. Oči su joj bile bademaste i neobično lepe. Ali tada sam primetio: iza lepote i prividne nevinosti krilo se nešto drugo, nešto hladno i proračunato. Čak i kad se nasmešila, video sam greh usađen u nju tako duboko da ga nijedan džemper nije mogao sakriti. Te oči su lebdele iznad njenog sićušnog nosa i glatkih crta. Svima ostalima izgledala je čisto i naivno, ali ta devojkica je nešto krila. Znao sam samo zato što je isti takav greh čučao i u meni

čitavog života. Samo što je ona svoj čuvala duboko u sebi, a ja sam svoj redovno puštao iz kaveza.

Gledao sam u Šeplija dok nije osetio da zurim. Kad je pogledao u mom pravcu, glavom sam mu pokazao na Golubicu.

Ko je to?, izgovorio sam nečujno.

Odgovorio mi je zbunjenim mrštenjem.

Ona, nečujno sam ponovio.

Iskrivio je usta u priglup osmeh koji je uvek nameštao kad se spremao da me nadrka.

„Šta?“, upitao je glasnije nego što je bilo neophodno.

Primitio sam da devojka zna da govorimo o njoj, jer nije dizala glavu i pretvarala se da ne čuje.

Šezdeset sekundi u Golubičinom prisustvu i ukapirao sam dve stvari: nije mnogo govorila, a kad jeste, bila je pomalo kučka. Ali ne znam... upravo mi se to i dopalo kod nje. Namestila je fasadu da bi odbijala od sebe kretene kao što sam ja, ali to je samo učvrstilo moju odluku.

Zakolotala je očima na mene treći ili četvrti put. Išao sam joj na živce i to me je prilično zabavljalo. Devojke se obično nisu ophodile prema meni sa čistim prezirom, čak ni kad sam ih izbacivao iz stana.

Kad mi nije upalio čak ni najbolji osmeh, krenuo sam u napad.

„Je l' ti to imaš tik?“

„Šta?“, upitala je.

„Tik. Oči ti neprestano kolutaju.“ Da je pogled mogao da ubije, iskrvario bih na podu. Morao sam da se nasmejem. Bila je nadobudna i đavolski nepristojna. Svakim trenutkom mi se sve više dopadala.

Uneo sam joj se u lice. „Doduše, imaš neverovatne oči. Koja je to boja? Siva?“

Smesta je pognula glavu i kosom sakrila lice. Pun pogodak. Bilo joj je neprijatno, što je značilo da napredujem.

Amerika je odmah uskočila i upozorila me pogledom. Nisam mogao da je krivim. Videla je beskrajn niz devojaka kako dolaze

u moj stan i odlaze iz njega. Nisam želeo da naljutim Ameriku, ali nije mi delovala ljutito. Pre bih rekao da joj je bilo zabavno.

„Nisi njen tip“, dobacila mi je.

Zinuo sam, prihvativši igru. „Ja sam svačiji tip!“

Golubica je virnula u mene i osmehnula se. Preplavilo me je neko toplo osećanje, verovatno samo ludački nagon da devojkju bacim na kauč. Bila je drugačija, pravo osveženje.

„A! Osmeh!“, uzviknuo sam. Kakav osmeh, bilo je to nešto naj-ljepše što sam ikada video, ali nije mi padalo na pamet da sjebem igru baš kad mi je krenulo. „Ipak nisam samo pokvareno đubre. Drago mi je što smo se upoznali, Golubice.“

Ustao sam, zaobišao sto i sagnuo se do Amerikanog uha. „Pomozi mi ovde, hoćeš li? Biću dobar, kunem se.“

Pomfrit mi je poleteo u lice.

„Sklanjaj usta od uha moje devojkje, Treve!“, viknuo je Šepli.

Odmakao sam se i podigao ruke s najnedužnijim izrazom koji sam uspeo da namestim. „Samo se družim! Upoznajem se!“ Hodao sam unazad prema vratima, primetivši grupicu devojkja. Otvorio sam vrata, a one su me okružile kao krdo vodenih bivola pre nego što sam uspeo da izađem.

Odavno već nisam imao nikakav izazov. Da sve bude još čud-nije, nisam ni nameravao da spavam s njom. Smetalo mi je to što me možda smatra smećem, ali još više me je mučilo to što mi je stalo. Kako god, prvi put posle dužeg vremena, neko mi je bio nepredvidiv. Golubica je bila sušta suprotnost devojkama koje sam upoznavao u *Isternu* i morao sam da znam zašto.

ČEJNIJEVA UČIONICA JE BILA KRCATA. STIGAO SAM do svog mesta preskačući po dva stepenika, a zatim sam zaobišao gomilu golih nogu skupljenih oko mog stola.

Klimnuo sam glavom. „Dame.“

Skladno su mrmljale i uzdisale.

Lešinari. Polovinu sam kresnuo još na prvoj godini, a druga polovina mi je bila na kauču već do jesenjeg raspusta. Osim devojke na kraju. Sofija mi se izobličeno osmehnula. Lice joj je izgledalo kao da je gorelo u požaru a neko pokušao da ga ugasi viljuškom. Bila je s nekolicinom braće iz bratstva. S obzirom na to da sam poznao njihovu prošlost i njen nemar prema zaštititi, smatrao sam je nepotrebnim rizikom, iako sam se ja obično pazio.

Naslonila se na laktove da bi mi se bolje zagledala u oči. Osetio sam potrebu da se stresem od gađenja, ali suzdržao sam se. *Ne. Nisi vredna toga, ni blizu.*

Smeđokosa ispred mene okrenula se i zatrepkala. „Čao, Treviso. Čujem da se sprema zabava za parove u bratstvu.“

„Ne“, smesta sam odbrusio.

Napućila je donju usnu. „Ali... kad si mi rekao za to, mislila sam da ćeš možda želeći da ideš.“

Kratko sam se nasmejao. „Gundao sam zbog toga. To nije isto.“

Plavuša pored mene nagnula se napred. „Svi znaju da Trevis Medoks ne ide na žurke za parove. Moliš se pred pogrešnom crkvom, Krisi.“

„Ma nemoj. Tebe niko ništa nije pitao“, mrštila se Krisi.

Dok su se žene svađale, primetio sam da je žurno ušla Ebi. Maltene se bacila za sto u prvom redu tik pre zvona.

Pre nego što sam se uopšte zapitao zašto, zgrabio sam papir, zaglavio hemijsku u usta, odskakutao stepenicama i zavukao se u sto pored nje.

Malo je reći da me je izraz na njenom licu zabavio i, iz meni nepoznatih razloga, telo mi je preplavio adrenalin – baš kao uoči borbe.

„Dobro. Možeš hvatati beleške umesto mene.“

Gadio sam joj se, a to mi je samo pričinilo još više zadovoljstva. Devojke su mi uglavnom bile neopisivo dosadne, ali ta me je zanimala. Bila mi je čak zabavna. Nisam je zbunjivao, bar ne na

pozitivan način. Povraćalo joj se od samog mog prisustva, a meni je to bilo neobično milo.

Osetio sam neodoljivu potrebu da otkrijem da li me zaista mrzi ili je samo nepopustljiva. Primakao sam se. „Izvini... jesam li te nečim uvredio?“

Oči su joj smekšale pre nego što je odmahнула glavom. Nije me mrzela. Samo je *želela* da me mrzi. Bio sam daleko ispred nje. Ako želi da se igra, igraćemo se.

„Pa u čemu je onda problem?“

Izgledala je kao da joj je neprijatno pred onim što će reći. „Neću spavati s tobom. Treba da odustaneš.“

O, da. Ovo će biti zabavno. „Nisam ni tražio da spavaš sa mnom... jesam li?“ Podigao sam pogled ka tavanici kao da moram da razmislim o tome. „Što ne svratiš do nas večeras sa Amerikom?“

Iskrivila je usne kao da je namirisala nešto trulo.

„Neću ti se nabacivati, kunem se.“

„Razmisliću.“

Trudio sam se da se ne smeškam previše i da se ne odam. Ona se neće izvrnuti kao one lešinarke gore. Bacio sam pogled iza sebe i video da joj sve ljutito bulje u potiljak. Znale su baš kao i ja. Ebi je bila drugačija i za nju ću morati da se potrudim. Konačno.

Nakon tri nažvrljane moguće tetovaže i dvadesetak puta složene Rubikove kocke, predavanje se završilo. Projurio sam kroz hodnike pre nego što bi iko uspeo da me zaustavi. Bio sam brz, ali Ebi je već bila napolju, dvadesetak metara ispred mene.

Proklet da sam. Pokušavala je da me izbegne. Ubrzao sam korak da bih je sustigao. „Jesi li razmislila?“

„Treviso!“ , pozvala me je jedna devojkica, poigravajući se kosom. Ebi je produžila, a mene je devojkica zadržala blebetanjem.

„Izvini, uf...“

„Heder.“

„Izvini, Heder... ja... moram da idem.“

Obgrlila me je. Potapšao sam je po leđima, izmigoljio se iz njenog stiska i udaljio se, pitajući se ko je.

Pre nego što sam se setio ko je Heder, ugledao sam Ebine duge, preplanule noge. Ubacio sam *marlboro* u usta i pritrčao joj. „Gde sam ono stao? O, da... razmišljala si.“

„O čemu pričaš?“

„Jesi li razmislila o tome da svratiš?“

„Ako kažem 'da', hoćeš li prestati da me pratiš?“

Pretvarao sam se da razmišljam, a zatim sam klimnuo glavom. „Da.“

„Onda ću doći.“

Sranje. Ne može biti tako lako. „Kada?“

„Večeras. Doći ću večeras.“

Zastao sam usred koraka. Nešto je smislila. Nisam očekivao da će preći u napad. „Lepo“, rekao sam, glumeći iznenađenost. „Vidimo se onda, Golubice.“

Udaljila se i ne okrenuvši se, kao da naš razgovor nije ostavio nikakav utisak na nju. Nestala je iza drugih studenata koji su odlazili na svoja predavanja.

Ugledao sam Šeplijevu bejzbol kapu Univerziteta Istern. Nije nimalo žurio na informatiku. Namrštio sam se. Mrzeo sam to predavanje. Ko danas ne zna da radi na prokletom računaru?

Pridružio sam se Šepliju i Ameriki dok su se stapali s rekom studenata na glavnoj stazi. Ona se kikotala i gledala ga kako čavrlja sa mnom sa sjajem u očima. Amerika nije bila lešinar. Bila je zgodna, da, ali umela je da razgovara a da ne izgovori *kao* posle svake reči i povremeno je bila veoma zabavna. A najviše mi se sviđalo to što je došla u naš stan tek nekoliko nedelja posle njihovog prvog sastanka i što se, i nakon što su odgledali film, sklopčani na kauču, vratila u dom.

Ali imao sam osećaj da je probni period pre nego što Šepli bude mogao da je kresne pri kraju.